

νήσει τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ὁ καθηγητῆς τῆς φιλολογίας, ζηλοτυπῶν πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ Βενιαμίν, διέσπειρε τὴν διαφωνίαν μεταξὺ τῶν προκρίτων τῶν Κυδωνιῶν καὶ ἤγειρεν οὕτω φάτριαν τινὰ τοσοῦτον ἐναντίαν πρὸς τὸν Βενιαμίν, ὥστε οὗτος ἐβουλεύετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν καὶ τὸ λύκειον κατὰ τὸ 1805, ὅτε ὁ Ἕλληνας πρίγκηψ Δημήτριος Μουρούζης κηρυχθεὶς προστάτης ἐστερέωσεν αὐτὸν μετὰ μεγίστης τιμῆς εἰς τὴν καθέδραν, ἣν κατεῖχε τόσον ἐνδόξως. Οὐχ ἤττον ὅμως ὁ Βενιαμίν ἀηδιάσας μετὰ τινὰ χρόνον ἐκ τῶν ὑποκώφων ἐνεργειῶν τῆς βραδιουργίας, ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν καὶ ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τότε προσεκλήθη εὐθὺς ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Ἰωάννου Καρατζᾶ, ἵνα καταλάβῃ τὴν καθέδραν τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ λυκείῳ τοῦ Βουκουρεσίου. Ἄλλ' ὅτε ὁ πρίγκηψ οὗτος κατέφυγεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἵνα διασώσῃ τὴν ἀπειλουμένην αὐτοῦ ζωὴν, ὁ Βενιαμίν στερηθεὶς τῆς ὑποσηρίξεως αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου (ὡς μεγάλου ποστελνίκου τῆς Βλαχίας) μὴ καταδεχόμενος δὲ νὰ θεραπεύῃ τὸν μητροπολίτην καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους τῆς Βλαχίας, ἀπελύθη ταχέως καὶ περιεφρονήθη ὑπ' αὐτῶν μετ' ἀπανθρωπίας, ἥτις